ion drăguşanul

între lacuri

marţi-sâmbătă, 6-10 septembrie 2022

cuj-napoca

între lacuri

vedeam pe cer cum lunecau corăbii,
în stufărişul lacului întins,
de muşcătura timpului cu săbii
de intri-n luptă ai să fii învins,
deci cată-n sânge apele primare
ce vor rămâne-ntotdeauna vii
şi află mai târziu în fiecare
aceleaşi licăriri de veşnicii,

căci sufletele prietenilor trece
prin veghea solitară sub catarg,
iar valul apei încă îl petrece
spre taina necuprinsă nici de larg,
ci doar de lacuri ce-au rămas captive,
deşi tânjesc adânc în înserare
ca să repete biblice motive
în zborul unor păsări călătoare

poemul liniştii se-nchină

în jurul meu cresc patru universuri,
iar apele discret li se închină,
eu singur crucea mi-o cioplesc în versuri,
cerneala e o daltă de lumină
şi-n coala albă zeii cei bătrâni
deja s-au prins în hora ancestrală
şi frâng cărbunii focului în mâini
şi-i răspândesc în noi cu socoteală

ca să aprindă candele în noi,
să bandajeze-n suflet cu lumină,
iar literele se desprind din ploi
şi-atunci poemul liniştii se-nchină
ca-ntr-un altar al vieţii împlinite
în care eu mă rog pentru urmaşi
şi-n universuri risipesc grăbite
aceleaşi urme care-mi curg din paşi

în anii de risipă solitară

ştiu că mi-i dat să urc încet din munte
ca să-mi găsesc popasul între lacuri
şi să ascult cum sălciile-n fracuri
în dans uşor mi s-or opri pe frunte
drept mângâiere pentru ce-am pierdut
în anii de risipă solitară
căci fiecare clipă-i început
şi-un munte care urcă şi coboară,

de-aceea am contururi de aripă
şi sufletul mi-i candelă-n tăcere,
în apele din preajmă emisfere
se-ncheagă sferă şi mă duc în pripă
acolo unde ancestralul mit
îi află numai vieţii raţiune,
iar cântecul rămâne împietrit
în luna plină ca o rugăciune

veacul de om

aveam de dus un singur veac de om
pe apele încărunţind sub stele
la rădăcina sfântă-a unui pom
ca un strămoş în cioareci şi obiele
şi-abia apoi o să mă-ntorc copac
pe malul unui lac dintotdeauna
şi-au să mă ştie doar acei ce tac
şi tainic îşi aprind în suflet luna

şi-au să mă vadă numai ei cum duc
veacul de om pe calea ce mi-i dată
precum o apă strânsă în uluc
prin încleştare mult prea-nfricoşată
de apele din care se-ntrupare
mi-au zămislit doar zeii care mor:
părinţii s-au făcut demult uitare,
urmaşii se închină-n viitor

loc pentru popas

poţi să trăieşti în doar o săptămână
la fel de mult precum în şapte vieţi,
chiar dacă timpul nu te mai amână,
iar nemurirea n-ai cum s-o înveţi,
căci vor rămâne-n urmă spovedanii
şi prin rostire vei rămâne viu,
din zarea zării se aud litanii
ce-şi irosesc cântarea în pustiu,

căci fiecare om se vrea pe sine
la fel de viu în cântecul ce-l scrii,
căci verbul e făcut ca să se-nchine
prin vraja lui toţi cei care sunt vii,
care visează, suferă sau speră
şi află-n cântec loc pentru popas
ca să-şi dezbrace haina efemeră,
iar veşnicia să le crească-n glas

ademenind luceferi

dintotdeauna am văzut cum unde
au tot desprins din lacul solidar
câte un stol albastru de secunde
să le zidească-n mine iar şi iar,
asupra lor se năpustesc lăstunii
înfulecând apoi din fiecare
până-au clipit pe cerul larg tăciunii
din focurile scurse-n depărtare

şi-atât de mult mă fascinase lacul
încât uitam că duc mereu povară
ca fiecare om pe umeri veacul
în care mă născusem prima oară
şi-am tot cântat cu sacră nepăsare
rupându-mă cu trudă din descântec
ca să mă fac în vremuri înserare
ademenind luceferii în cântec

bătrânul zodier

trecea prin cer precum un stol de vrăbii
bătrânul zodier zidind arcane
drept taine-n inefabil şi corăbii
şi-abia târziu doar chipuri din icoane,
dar l-am văzut odată-n vărsător
cum îmi dura fiinţa cu migală
şi-am întrebat cu sufletul în zbor:
ce-o să mă fac în lumea irelă?

şi pentru ce m-ai condamnat la viaţă
când cântecele stelelor mi-s dragi,
iar gândurile încă le învaţă
şi desluşesc şi somnul unor magi?
bătrânul zodier doar mă priveşte
de parcă mi-ar şopti din veşnicii:
e timpul să-ţi durezi şi tu poveste
în cântecul ce ţi-i ursit să fii

fata morgană

fată morgană, pasul tău se pierde
şi nu mai ştiu pe calea ta să vin,
căci mă-mpresoară iarăşi iarba verde
şi mi se dau copacii drept destin
şi apele prin preajma mea tresar
când îşi aduc de umbra ta aminte,
iar eu îmi sac sistemul meu stelar,
să pot să te recapăt prin cuvinte:

faţă morgană, ţintă fără chip,
dar şi îndemn de-a merge mai departe,
tu mi-ai umplut clepsidra cu nisip
să mă presoare singură în carte,
dar lanţul spovedaniilor l-oi rupe
precum o lumânare de la strană
din care-ngemănat încă irupe
doar chipul tău, serafică morgană…

cerberii

doi cerberi mi se-aşează la picioare
să nu mai fiu cu stelele la noapte
şi-n ochii lor citesc îngrijorare
pe care o presoară ca pe şoapte,
în veghea lor cuminte prind să sper
că sufletu-i clădit fără zăbrele,
că-mi aparţin şi stelele din cer
şi spaţiul inefabil dintre ele

în care nu mai caut nici o cale,
căci ostenit de rădăcini şi mers
doar cerberii de veghe fac ocoale
ca să pornim în trei prin univers
şi să vâneze stele pentru mine
şi să alunge duhuri şi stihii,
pe lunga cale o să-mi fie bine:
îţi aminteşti, prietene, mai ştii?

de la pleoapă, până-n pleoapă

sună cornul şi mă-ndungă
dintr-o zare-n ceealaltă,
iar tăcerea, să-mi ajungă,
s-a făcut şi mai înaltă
să m-arunc în ea ca-n apă
şi să-not fără răgaz
de la pleoapă, până-n pleoapă
şiroindu-mi pe obraz

drept alean şi drept tăcere
calmă ca dumnezeirea
care-mparte înviere
înviind în taină firea
doar prin cornul ce răsună
dincolo de timp şi spaţii:
hai, acoperă cu lună
toate cele patru graţii!

cobzarul orb

cobzarul orb din lumea lui amară
pe strune-a pus un clipocit de ape
ce se prelinge-n fiecare seară
din stânca-nfăşurată doar de pleoape,
iar unde vede el nu se ajunge
decât cu struna cobzei fermecată
când umbrele se fac tot mai prelunge
pe griful cobzei să încapă-ndată

şi i-am tot plâns povara de-ntuneric
când nu ştiam că numai el mai vede
în necuprinsul cântecului sferic
al stelelor în care singur crede
şi îşi împarte văzul între oameni
drept candele prin bezna amăgirii,
tu, cântec, doar cu el să mă asameni
când slobozi-vei verbele vestirii

sălaş în soare

o să îmi fac şi eu sălaş în soare
să pot vedea ce nimeni s-a văzut
şi să mă-mbăt cu păsări călătoare
în căutarea altui început,
acum îl ştiu doar loc de rugăciune
chiar dacă-l simt mereu drept un acasă
în care sufletul atât de des îşi spune
despovărarea care îl apasă,

apoi purificat doar de cuvinte
care îşi află rostul lor firesc
îşi caută contururile sfinte
în care fascinat mă regăsesc
şi nu mai cred în judecăţi meschine
într-un apoi al dragostei fireşti,
căci soarele horeşte şi în mine
cu bucurii la fel de pământeşti

împărţirea lunii

să fii e cea mai leneşă ispită
chiar când ajungi pe trepte în urcuş,
în luna nouă m-ai zărit clipită
şi mi-ai făcut cu mâna jucăuş,
deşi mă aşteptam să urci şi tu
ca s-o-mpărţim în două cu măsură,
cu partea-ntunecată şi chiar cu
cea nevăzută o să-mi fac făptură,

iar tu să iei argintul ei curat
şi să ţi-l pui jur-împrejur de frunte
să fii, nu doar să pari, pe înserat
sfinţenia tânjită-a unui munte
şi să îţi afli locul pe pământ
şi în tăria cerului din cale,
ajunge doar să scaperi din cuvânt
şi să te-ncrezi şi rugăciunii tale

stele căzătoare

luminile oraşului măsoară
aceiaşi stâlpi de veacuri neştiuţi
şi presură pe cer o călimară
din sufletul atâtor cunoscuţi
încât mi-i dor de vremuri ce s-au dus
ca un izvor din muntele de-acasă
ca să împartă crucea cu Iisus,
deşi-n oraş chiar nimănui nu-i pasă

atâta vreme cât mai cresc lumini
ca să-şi urmeze visele deşarte,
deşi îşi duc cununile de spini
dinspre departe înspre mai departe
străluminaţi bezmetic de trufie
şi de aleanuri mult prea trecătoare:
alunecând discret în veşnicie
în oameni urcă stele căzătoare

cântec de vioară

azi universul pipăie pământul
cu degete fluide şi subţiri,
iar toamna îşi probează iar veşmântul
nestăvilit al cosmicilor miri
şi-n cerul cenuşiu aud dulăii
cum năvălesc în cruntă vânătoare,
iar capricornul din adâncul văii
se scutură de-o frică rugătoare:

nu văd nimic, decât cu ochii minţii
în care pagini vechi se desfăşoară
şi fără voie îmi invoc părinţii
ca să-i aud drept cântec de vioară
ce mă desprinde zilelor ploioase
ca să îmi facă loc în prea înalt,
acolo unde zeităţi sfioase
mă-nvaţă să fiu iarăşi celălalt

amurgul ploii

când ploile au amurgit în ele
eram copil şi nu-mi doream nimic,
spre norii – o risipă de inele –
nu îndrăzneam privirea să-mi ridic,
îmi ajungeau doar lumile restrânse
zidite-n preajmă doar de spiriduşi,
iar ploile-mi păreau fecioare plânse
care aşteaptă milă pe la uşi:

adeseori le tot chemam în casă,
dar pletele nu-ncap în efemer
şi-mi tot oftau hârtiile pe masă,
căci mă născusem singur şi stingher,
deşi ştiam că ploilor li-s frate
atât de bun c-au prins a mă-ndrăgi
şi mi-au adus poveşti adevărate
în care să exist prin vremuri. Şi?

sub ziduri de cuvinte

vorbeam cu ploaia şi-i duram fereastră
prin cerul cenuşiu spre univers
şi-i tot spuneam mereu că soarta noastră
e numai calea tot mai grea de mers,
iar ploaia mă spălase pe picioare
şi unse cu balsam din ierburi sfinte,
deşi pe mine în adânc mă doare
sub ziduri uriaşe de cuvinte,

apoi i-am dat într-un târziu bineţe
şi-am bucurat şi lanuri şi copaci,
deja păşeam sfios în tinereţe,
iar sângele striga prin mine: Taci,
să nu atragi asupra ta bănatul
cu dragostea aceasta pentru ploi,
de neiertat ţi-ar fi atunci păcatul:
dar am dansat prin ploaie amândoi

cerul ca o strană

şi totuşi e nevoie să m-aştept,
să pot păşi numai în rând cu mine,
iar la răscruce bardul înţelept
făcea risipă de cântări divine
încât n-aş fi plecat pe căi niciunde,
deşi din căi îmi alesesem calea,
priveam cum bardu-n cântec se ascunde
ca să mă facă muntele şi valea

prin care universul rostogol
într-un întreg fantastic se adună
să pot plăti doar trecerii obol
fărâma mea de soare şi de lună,
căci altceva eu n-am avut mai mult
şi nici nu îmi dorisem vreo prihană
înduioşat că pot să îmi ascult
lăuntrul pe sub cerul ca o strană

cu soarele la braţ

îţi aminteşti, eram atât de vii
şi înşfăcam în hălci din fericire
pe când ţi-a fost mireasa mea să fii
să pot trăi destinul unui mire,
să por să trec cu soarele la braţ
spre înstelarea ta de lună plină
şi să respir tăcerea cu nesaţ
precum un munte care se închină:

era frumos şi încă e frumos,
deşi sălaşul meu e prea departe,
din timp ales pe crucea lui Hristos
în forma sfântă-a paginii de carte
şi-adesea râzi, când mă tot simţi fugar
atât de însetat de libertate
încât exist în casă tot mai rar
cu paginile iar încenușate

vindecarea cu tăcere

vorbesc cu cerberii într-un limbaj anume
şi ei îmi spun că le-am fost dat în pază
ocrotitori doar în această lume
în care numai sufletul visează
şi le citesc ce-am scris şi mă ascultă
cu-nfiorare blândă, detaşată,
lătrând înspre acei ce mă insultă
cu existenţa lor câteodată,

dar eu le cer dezlănţuit să tacă,
să pot să-mi vindec totul cu tăcere,
căci omenirea-i tristă şi săracă
şi nu mai îndrăzneşte să mai spere,
deşi de sus lumina o îndrumă
şi-n ea aprinde candelele bogate,
şi plâng când văd că e ca o postumă
pe ceruri scrisă după libertate

de dorul lumii

în trupul acesta mi-a fost tare bine,
deşi nu-i steaua ce m-a zămislit
când căile lactee cristaline
din neştiutul suflet s-au ivit,
iar sufletul rămas mereu dincolo
în veşnică şi grea însingurare
cândva se întrupase în Apollo
ca să păşească iar în neuitare

şi l-am privit toţi oamenii cu frică
îngenunchind smeriţi în calea lui
şi n-au putut de el să se dezică,
deşi era, ni se părea că nu-i
şi-atâta lume îl înconjurase
că s-a simţit de toţi înstrăinat,
apoi s-a-ntors în cerul ce-l lăsase
de dorul lumii cel ce ne-a creat

zidirea verbului

n-am suportat nici dogme, nici cătuşi,
chiar şi-mpotriva mea m-am răzvrătit
precum o boare care veşnic nu-şi
cată odihna-n ultimul sfârşit:
nu mă zăriră popii prin biserici
şi nu le-am pus în buzunar arginţi,
ci am tânjit întoarcerea în sferic
cu însetarea ochilor cuminţi

ce văd ce-i de văzut şi tot mai scurmă
prin brazdele luminii cu migală,
fără popas credul în câte-o turmă
pe care doar păstorul o înşeală,
dar cred adânc, mi-i sufletul credinţă
cu care am spoit prin univers
doar dând de ştire că-s de o fiinţă
cu cel ce m-a zidit verb într-un vers

născut din ploi

am harul de a şti vorbi cu ploaia
şi de a mă desprinde din noroi
adăpostindu-mi sufletul sub claia
acestui cer ce locuieşte-n noi
ca să ne fie reazem şi-ndreptare
şi să ne-nveţe să privim în sus,
să năzuim apoi desferecarea
din toate cele care sunt, dar nu-s

decât deşertăciuni de mare preţ
care se vând cu vinul la tarabe
şi ne supun doar spaima la judeţ
drept ispăşire-a sufletelor slabe,
dar eu sunt tare, că-s născut din ploi
şi din zăpezi în care se întrupă,
deci viscolesc arginturi peste noi
prin cântecul de naştere şi după

regăsire

am regăsit înspre amurguri lacul,
era o lacrimă din sfântul cer prelinsă
şi-n stufăriş se năpustise macul
să ţină ziua spre târziu aprinsă,
iar lacul evada din matca lui
urcând în cer ca un moşneag pe munte,
prin zările de-un roşu amărui
pe care eu le mai purtam pe frunte:

ce uriaş a lăcrimat în cer,
mă întrebam cu limpede uimire,
de-i lacul de milenii un mister
şi cea mai sfântă carte de citire
în care-au scris cu slove tremurate
zeii rurali ai lumii de-nceput
rămaşi în stufăriş singurătate
ca nişte peşti care se-neacă-n lut?

înghesuiţi în cer

să-ţi afli zeii şi să-i chemi la nuntă
pe cobzele de jar al sacrei vetre,
iar dacă vezi că unul se încruntă
îndată să-l alungi zvârlind cu pietre;
ceilalţi, ce vor sălta cu veselie
cu umerii înghesuiţi în cer,
întregii lumi prielnici au să fie
şi ai să-auzi cum că nimic nu cer,

nu vor muşca din fructul zilei tale,
dar să-i îmbii cu un coltuc de pâine
ca să priceapă că-n atâta jale
numai ce semeni dăinuie, rămâne
pe masa vremii pentru ospeţie
să străjuiască sfântul tău potir,
iar viaţa vieţii, când va fi să-nvie
s-o facă doar în chip de trandafir

proscrisul

în ziua-n care îngerii învaţă
în alfabetul vieţii ce-a fost scris
au să aştearnă câte-o dimineaţă
pe calea mea de ostenit proscris
şi-am să-i adun cândva la o răscruce
doar ca să bea izvorul din uluc
şi răcorit cu îngerii m-oi duce
fără să-mi pese încotro mă duc

căci buzele ce le-am făcut pecete
vor învăţa şi apele să cânte
şi-n veşnicia şoaptelor încete
prin suflete vor şti cum să frământe
împreunând şi apa şi lumina
în irişii cu-mpovărare clară
ca să mă-nfăşor iarăşi în surdina
ce-o izvorî din strune de vioară

refugiu pentru sfinţi

aici va fi refugiul pentru sfinţi
când s-or desprinde singuri de prin moaşte
şi vor gusta din viaţă prin părinţi,
căci prin urmaşi nu au cum o cunoaşte,
şi e atât de trist destinul lor
încât nefericiţi ce li se-nchină
ar vrea să le ofere ajutor
măcar un rid din faţa lor senină,

măcar un zâmbet omenesc asemenea
celui cu care îşi măsoară pruncii,
dar sfinţii au doar moaşte, nu şi semeni,
şi sunt fanatici slujitori poruncii,
deşi porunca-i pururi încălcată,
căci n-au rămas pe calea lor urmaşi,
de parcă o poveste-adevărată
a transformat piticii-n uriaşi

seminţele le-oi semăna pe cer

de veghe-n lan, dar cerul mă mai ştie
şi mi s-aşterne-ncet sub căpătâi,
şi mă-nveleşte-ntreg în nostalgie,
că doar a fost iubirea mea dintâi,
îmi caut locul meu în galaxie
s-o pot trăi în calmă desluşire,
dar grâul copleşit de poezie
până la cer a prins să se înşire:

seminţele le-oi semăna pe cer
să împlinească pâinile divine
cu gustul pământescului mister
ca să le-mpartă cui i se cuvine,
căci pâinea-i trupul mitului din mit
fără de care zeii nu există
şi-o văd cum urcă-n spicul împlinit
ca o icoană-ntristător de tristă

turma

şi-a pierdut păstorul turma,
alt păstor, numit Iisus
cu lumină şi-a scris urma
şi-atunci turmele s-au dus
tot aşa, în rând, pe cale
până hăt de după cruce
precum cântecul de jale,
cel pe care primu-l duce:

totu-i dragoste măreaţă
fără nici o ispăşire,
dar iubirea nu se-nvaţă,
se întrupă doar din fire,
iar în toamnele de după
crengile tăcut se frâng,
vinul fierbe-n cer ca-n cupă,
semn că şi păstorii plâng

risipă de trufie

de nu ar fi trufia omenească,
nu ar mai fi nevoie de alt rai
ca omu-n fericire să trăiască
şi să adoarmă fericit pe plai,
şi-abia atunci ar exista în toate,
cum Lao-Tzu ne-a sfătuit să ştim,
şi-ar încăpea în noi doar libertate
pe care-mpătimiţi să o trăim,

însă-i risipă mare de trufie
şi proştii-nvaţă dogme pe de rost
şi trag zăvoare peste veşnicie
durând pustiul unui timp anost;
de nu-i urmezi, cu pietre au s-azvârlă
chiar şi în pomul raiului uitat
în care se înghesuie ca-n târlă,
păcat de omenire – ce păcat!

încredinţare în urmaşi

cu cât începi să ştii, te-mpaci cu toate
şi caii trec prin sânge mai duios
căci efemerul e eternitate
dacă ţi-i dat să poţi trăi frumos
pe arca ta cu soare şi cu lună
şi cu făclii care te urcă-n cer
să te împaci cu lumea şi-mpreună
să înţelegeţi marele mister

doar ca încredinţare în urmaşii
prin care ţi-i ursit mereu să fii
şi să-nţelegi că te vor duce paşii
în viitorul sacrei veşnicii:
să nu te temi, să nu îţi faci povară
de ispăşiri cu care te-nspăimântă
cei care n-au trăit o primăvară
şi nu aud cum mugurii descântă

fârtaţii

amurgul cântă-n depărtări ştiute
în care doar fârtaţii stau la pândă
şi tot aud cum sufletul din ciute
e pregătit de ultima osândă,
în ochii lor, ca şi-n ai mei, deodată
s-aude cornul grav al vânătorii
şi se zăreşte-n jariştea curată
cum se ridică-n stoluri mari cocorii

şi cum cu ţipăt vor alege calea
cea scufundată-n ochii unei ciute,
frunzişul toamnei întregeşte valea
cu sunete târzii, necunoscute,
iar în adânc pândarii stau la sfat
în clipa lor de pândă insipidă
şi îşi doresc şi ei cu-adevărat
vânaţi de toamnă ei să nu ucidă

pescarul

pescarii, toţi irositori de vreme
şi asasini în lumea din adânc,
de parcă se născură din blesteme
cuvântul sfânt îl poartă la oblânc:
puterea lui e de a zidi destine
şi pe pământ, şi-n lacu-ngândurat,
care se duc aiurea să se-nchine
pescarului de oameni şi păcat,

iar în adâncuri şi în ceruri zvelte
aceiaşi peşti respiră liniştiţi,
împovăraţi cu plase şi unelte
pescarii sunt de vreme pescuiţi
ca să răspundă numai de răstimpul
ce împrumută chip de inamic
şi văd că-i împresoară numai timpul
în care ei nu au făcut nimic

somnul din urmaşi

doar omul prin ce face se închină,
iar urmele îl fac nemuritor
semănător de pace şi lumină
ce şi-a făcut în cerul larg ogor,
şi tot acolo şi-a durat o casă
să odihnească somnul din urmaşi,
nimic nu-l strânge şi nici nu-l apasă
că va păşi pe cale fără paşi,

el este drept, temeinic şi divin
prin viaţa respirată-n demnitate
şi merită paharul plin cu vin
pe care îl numim eternitate,
de-aceea eu într-un aproape văd
o-nşiruire calmă de strămoşi:
de moare-un om nu e nici un prăpăd
căci va trăi prin alţii mai frumoşi

încă-nvăţ să zbor

până departe fericite vrăbii
cu zbor zvâcnit şi cu priviri furişe
prin glasul lui Iisus se fac corăbii
ce duc aleanul lumii curmezişe,
nu au nimic, dar totul e al lor
şi sunt o necurmată fericire,
eu de la vrăbii încă-nvăţ să zbor
cu aripi decupate din iubire,

iar când mă vezi că îţi ating fereastra
să-ţi ciugulesc din visele-ndrăzneţe,
aruncă-te cu mine în albastra
şi-n veci nemuritoarea tinereţe,
iar dacă trec încolonaţi sub săbii
spre altă lume falşii luptători,
împrumutând credinţa de la vrăbii
învaţă să fii demn şi să-i ignori

până la capăt

atâta cale doar ca să mă ştiu,
deşi din astre am sorbit nectarul,
deşi călătorisem prin pustiu,
iar vieţii timpuriu i-am prins amarul,
dar în sfârşit cu mine stau la sfat
eliberat de spaime şi de frică
de parcă-aş fi eu însumi cer curat
ce protector deasupra se ridică,

căci timpul e asemenea unui mânz
care aleargă fericit prin iarbă,
ne vom opri pe la răscruci la prânz
să bem din vinul care-a prins să fiarbă,
apoi până la capăt vom păşi
doar eu şi timpul care mă cuprinde
ca să-nvăţăm tăcerea şi-apoi şi
închinăciunea sfintelor colinde

colbul din biserici

ne-au tras în ţeapă şi ne-au ars pe rug
să renunţăm la hore şi colinde,
dar lăutarii, în obezi şi jug,
prin cântec izbuteau să ne perinde
în universul stelelor ce cântă
ce numai lor le era dat s-audă
şi-atunci mustrarea, chiar şi cea mai sfântă,
şi cea mai crudă şi nedreaptă trudă,

s-a sfărâmat în colbul din biserici
şi a rămas doar colbului asemeni,
căci oamenii se regăsiră sferici,
iar soarele păşise printre semeni
la nunta lui solară să petreacă
cu toţi acei ce par că-au înţeles
că prin rotirea vremii pe toloacă
sfinţenia astrală i-a ales

lăutarii

lăutar fără de moarte,
când acum şi când de mult,
ce-ai unit nu se desparte,
ce-ai cântat încă ascult,
iar în univers arcane, doisprezece de păşit,
încă mai cuprind coloane
de strămoşi ce-au nemurit,

însă a rămas păstorul
fără turmă să ne cate
când păşeşte cu izvorul
înspre căi înstrăinate:
nu ne mustră, doar ne cheamă,
iar din cântecul lui trist
înţeleg, de bună seamă,
că-s al lui şi mai exist

întrupat de fire

pe treapta mitului primar
am tot făcut mărturisire
şi nu m-am vrut vizionar,
ci numai întrupat din fire
ca rostul ei să-l tot trăiesc
şi să mă bucur cu toţi porii
de felul de a fi firesc
sub dogmele aleatorii

din calea cărora tot fug,
căci viaţa-mi aparţine mie,
n-o să mă facă nici un rug
să n-o trăiesc drept bucurie,
când văd dogmaticii barbari
în prea adânc arunc cu pietre
să-i ţin dincolo de hotar,
de lutul sfânt al sfintei vetre

cu filele din calendar

de-aţi şti ce mult v-am mai iubit,
şi de-am pus semne la răscruci
mi-aţi dăruit în nesfârşit
destinul blând al unor nuci
dintr-o pădure ireală
în care m-am mutat de mult
ca sub clepsidra ideală
să măsur timpul, să-l ascult,

să-i îmblânzesc apoi amarul
cruzimii lui neostenite,
să-mprăştii peste noapte jarul
şi capricornul să ezite
ca oamenii să-i înspăimânte
cu filele din calendar
şi aşezat în noi să cânte
tot mai pierdut, tot mai arar…

rostul printre vii

iar tu, care mi-ai fost mai dragă
şi-atunci ţi-am dăruit copii,
fă lumea lumii să-nţeleagă
că acesta-i rostul printre vii,
păcătuiesc numai sihaştrii
lăsând pustiu în lumea lumii,
cu ochii pironiţi în aştri
s-au lepădat de rostul humii

şi atentând la Dumnezeu
prin abstinenţa lor secretă
vor fi doar moaşte-ntr-un muzeu
în care vin cei ce regretă
că n-au ştiut, la rândul lor, trăi
şi s-au golit la fel ca de-o ursire
de bucuria sfântă de a fi
în hăruitul dar doar fericire

chiar nu-s singurătăţi?

în casa alor mei ca-ntr-un exil
le port de grijă unor vietăţi
şi mă revăd în ochii lor copil
şi mă întreb: chiar nu-s singurătăţi?,
în faţă lacul mândru dintre lacuri
citindu-mi gândul clipoceşte-n unde:
există-n toate minunate leacuri
şi de le vrei nimic nu le ascunde!

ascult ce spune lacul şi păşesc
în viitor, ca să-i ascult pe-ai mei,
tristeţea lumii tot mai nefiresc
mă izgoneşte parcă dintre ei
şi-mi aflu locul veghei într-o stea
ca să mă fac pândarul unor vremi
şi să-ntregesc cu veghea lumea mea,
dar ce vrei, lume, iarăşi de mă chemi?

boare de vânt

în viaţa viitoare mă vreau boare
de vânt blajin în început de toamnă
să nu mă rup de lună şi de soare,
de tot ce-n viaţă mult prea mult înseamnă,
să pot cânta şi-atunci, fără să-mi pese
dacă există om care pricepe,
să răscolesc pădurile mai dese
desprins din goana iepelor sirepe

ce-nveşnicesc pământul sub copite
în goana lor din veci dezlănţuită,
să nu mă tem vreodată de ispite
cât respirarea-mi este fericită,
oricum în rai nu trebuie s-ajung
să duc povara altor rugăciuni,
mai bine mor definitiv prelung
ca sunetul de bucium în tăciuni

menestrelul

apus de soare alb şi melancolic,
de fiecare dată altul şi altfel,
în necuprinsul cerului bucolic
îmi pari medievalul menestrel
ce vine, cântă şi apoi se duce
să-şi afle loc în noapte de popas
în universul tainic, la răscruce
lângă fântâna care a rămas

de veghe-n calea celor care trec
şi care au nevoie de răcoare,
spre unda ei adesea mă aplec
să pot s-ating sărutul tău de soare
şi să îmi clatin sângele cu dorul
şi după ziua care a trecut
să se perinde calmă cu izvorul
în zorii calzi ai altui început

poemul se intrigă

nici nu speram că o să fiu amurg,
că o să-ncap pe vârful unui munte,
când stelele pe tâmplă mi se scurg
din rănile de spini arzând pe frunte,
am ars prea mult şi prea intens pe drum
şi am făcut din trupul meu risipă
şi nu-l scutesc de trudă nici acum
când un amurg în mine se-nfiripă,

amurgul meu – al soarelui mă strigă
şi îmi croieşte-n depărtări poteci
şi-atunci numai poemul se intrigă
şi parcă-mi porunceşte: n-ai să pleci!,
iar trupul care stă şi se închină
înduplecat firesc de poezie
în felul lui sălbatec se declină
şoptindu-şi taina tainei: bine, fie!

împărtăşania din zori

în şapte nopţi, cât se ascunde,
căci şi-a făcut sălaş în mine,
doar mie luna îmi răspunde
şi pare să ne fie bine,
dar slobozită se întoarce,
după un lung şirag de nopţi,
în vremea-n care timpul toarce
poveştile cu struguri copţi

ce pregătesc în taină vinul
împărtăşaniei din zori,
în cupe mi-am zărit destinul
şi-nsinguratele culori
le-am împărţit numai cu luna
în mine când făcu popas
şi-aşa va fi întotdeauna
cât am pe-aicea de rămas

pietrele de lângă drum

abia aştept să dau de veste
mai sus de căile lactee
că sufletul e o poveste
şi că, odată, se încheie,
rămân pe urma ei cuvinte,
dar şi silabe prin cenuşi
pe jarul care-a prins să cânte,
deşi de lungă vreme nu-şi

mai aminteşte cele spuse
şi nu mai răspândeşte veşti,
căci toate-s pe vecii apuse
în depărtările cereşti,
numai aici dibaci cioplite
în pietrele de lângă drum
poveştile în nopţi cernite
înalţă caiere de fum

calea de urmat

o vreme-am fost semănător de vise
de filele nescrise-nspăimântat
căci albul lor prin tinereţe mi se
dezvălui drept calea de urmat,
purtam pe umăr sacul cu seminţe
şi semănam cuvinte pentru rod
înspăimântat de falsele credinţe
care au ros prin suflet şi-ncă rod

ca lanul să-mi rămână o pustie
în care vin aleşii să se-nchine,
să spulbere prin noi cu poezie
prin care inventau porunci divine,
dar mi-a fost dor şi-am răspândit seminţe
de vise care pot să împlinească
chiar şi-n adâncul cosmicei fiinţe
frumosul dârz din firea omenească

dulăii

am doi dulăi şi chiar că nu-mi mai pasă
de veghea rea a câinilor cereşti,
pe zorii zilei plânge o mireasă
doar lumea ei uitată în poveşti,
dar o s-o văd la noapte fericită
şi reluând povestea de la capăt
şi-aud dulăii mei cum se agită
lătrând spre steaua-n care o să scapăt,

dar fără veste a-nceput să plouă
de parcă-ar plânge-n ceruri zei bătrâni
şi-o lacrimă, pe care-o rup în două,
mi se aşează-n suflet şi pe mâini,
că-aşa mi-i dat, să tot trăiesc în mit
şi să tot gust din fructe ancestrale
şi să mă bucur că am regăsit
în largul lor un început de cale

pribeagul

păşeşte-ngândurată prin odaie
cu pas desferecat, de zeitate,
şi-apoi să-ţi cauţi locul într-o foaie
printre poeme îndelung visate
şi-o să te-ascult cum clipoceşti din rime
ca undele din lacul dintre lacuri
când se preling pe trupul unei ştime
să se transforme-n neştiute leacuri,

te voi uita apoi, fără-ndoială,
căci sunt atâtea altele de scris,
deşi-ţi voi sta alături în coală,
în aşteptare sacră şi în vis,
căci sunt pribeagul care rătăceşte
neostenit în căutări de sine,
iar în adâncul meu se povesteşte
că toate respirările-s depline

aştept şi-aştept

m-oi întâlni cu soarele-ntr-un ceas
pe care numai el îl va alege
şi-acolo, la răscrucea de popas,
neliniştile o să le dezlege
să le consacre-n juru-mi lan de grâu
care-şi ajunge sieşi şi când cântă
chiar şi amiaza peştilor din râu
şi de prin lacuri calme se frământă,

aştept şi-aştept ca să mă simt deplin
cu sufletul scăldat în fericire,
căci am să gust din cupele cu vin
cuvintele ce-or vrea să se înşire
într-un poem al vieţii fără moarte,
demersul meu în taină zămislit
şi aşternut în pagină de carte
drept sacrament în veci nedezminţit

maternitate

prin preajmă trec mămici cu cărucioare,
iar altele cu sorii lor de mână,
iar fericirea-n veci biruitoare
mă-nduioşează parcă şi mă-amână,
iar pruncii, fiecare cu o mamă,
cea mai frumoasă şi desigur sfântă,
cu ochişorii limpezi le tot cheamă,
iar universul stă în loc şi cântă,

nimic mai proaspăt şi mai pur în lume
decât o mamă cu pruncuţul ei
aidoma icoanei fără nume
care a pus credinţelor temei,
nimic mai sacru şi mai omenesc
în cele care-n viaţă ni se-ntâmplă:
trec mame cu pruncuţi, ca să-i trăiesc
şi să-mi zvâcnească verbele în tâmplă

la stâlpul caznei marilor uitări

întotdeauna s-o-ntâmpla la fel,
căci totu-n lumea asta se repetă,
din veşnicie doar un menestrel
întors în mine cântecu-şi regretă,
căci nu-şi mai aminteşte când şi unde
în drumul lui de patimi l-a pierdut
şi-au troienit asupra lui secunde
ca să-l ascundă în necunoscut:

îl prind de mână tainic ca pe-un frate
şi-i caut în priviri cu-nfrigurare,
iar lacrimile-i proaspete, curate,
îmi par cuvinte scurse-ntr-o cântare,
simt că ne leagă soarta împreună
la stâlpul caznei marilor uitări
şi-atunci disperaţi zvârlim în lună
cu cele mai adânci îndepărtări

pururi în zadar

un singur cântec dacă aş fi scris,
l-ar fi păstrat urmaşii în sertar
ca pe ceva de vremuri interzis
şi de aceea pururi în zadar;
târziu, într-un târziu nedefinit,
un strănepot al vieţii de apoi
cu siguranţă că l-ar fi citit
să ştie ce aruncă la gunoi,

căci şi urmaşu-acela curios
va-ncepe totul doar cu viaţa lui,
poeţii vor trăi doar prin Hristos,
pierduţi simbolic poate prin statui,
dar niciodată n-o să-i mai respire
în depărtarea vremii ca pe-un vis,
toţi cei care prin vremi au să înşire
un singur cântec, dacă l-or fi scris

timp de întrupat

tabloul vechi, cu Alpi înzăpeziţi
în care-mi desluşesc copilăria,
s-a rupt din mine, ochii osteniţi
nu-i mai citesc de-o vreme frenezia
şi-atunci tablou-acela a plecat
să afle ochii care să-l citească
când o să-şi afle timp de întrupat
o altă stea din dragostea cerească,

abia atunci va fascina alt prunc
şi-i va înaripa închipuirea
să pască singur cerbii pe un runc,
să îmblânzească în amurguri firea,
să fie vieţii singurul stăpân
şi-n univers un fluier fermecat
pe care ascultându-l să amân,
să nu mai plec la vremea de plecat

întoarcere în părinţi

ţi-i sufletul zidit drept libertate,
lăuntrul tău e cerul cel înalt,
în el să afli rezolvări la toate
şi niciodată ţărmul celălalt,
ţi-ajunge că minţiră sacerdoţii
prin şiruri nesfârşite de părinţi,
iar preoţii, călugării, cu toţii
ţi-au sfărâmat seminţele în dinţi

încât acum încă mai plânge grâul
de-acest viol asupra multor minţi,
iar relele n-o să le spele râul
nici cu întoarceri sacre în părinţi,
nici cu-nvieri de primăvară vie
zidind ecou de libertate-n prunci,
credinţa-n tine trebuie să fie,
dar nu-i lăsa să-nşele cu porunci!

rănile din gleznă

chiar mi-am dorit o nouă-ndepărtare,
o frângere de lanţuri şi zăbrele
şi-un stol imens de păsări călătoare
în trecere pe cerul vieţii mele,
să pot pricepe ce-a cântat frunzişul
sub ploile ce-adapă un alt rod
şi despicând prin timp cu ascuţişul
unui lătrat sălbatec de zăvod,

fiindcă nu vreau să nu-nţeleg nimic
din cele ignorate în ce-a fost
şi de aceea ochii mi-i ridic
şi-i ţintuiesc stăruitor pe rost
să pot să vindec goluri şi pustie
şi ţipetele care-au rămas în beznă
dintotdeauna răstignindu-mi mie
numai lumina rănilor din gleznă

cu Aalto şi Diego

cu Aalto şi Diego stând la sfat
să le citesc poemele nescrise,
am sufletul în frânghii tari legat,
chiar dacă ispăşirile-s prescrise
şi când citesc parcă-aş păşi departe
pe alte căi din propriul meu destin,
Diego râde, Aalto îmi desparte
precum o mare stropul meu de vin,

iar tălpile cu calea slobozită
în următoarea clipă se împacă,
Diego plânge, Aalto se agită
de parcă nu ar şti ce să-mi mai facă,
dar când le spun că eu urăsc minciuna,
aud cum caii lunecă în tropot
şi se arată-n zarea zării luna
aidoma cu limba unui clopot

desprindere de fructe

nu e tristeţe-n mine şi-n ce scriu
şi nici măcar polen de-amărăciune,
dar văd că-n ceruri s-a făcut târziu,
iar Dumnezeu însingurat apune
şi nu se mai aude vocea lui
de tată-ngândurat al tuturora,
dar aurii cad fructe din gutui
şi se-mpreună-n taină cu sonora

desprindere de fructe-n lung şi-n larg
de parcă vor să plece toţi copacii,
căci alte valuri de alt ţărm se sparg
şi sfârtecă din lună vârcolacii
şi se aud, doar haite se aud,
doar mursecări de ciute-nfricoşate
şi-atuncea-n ceruri cerbul cel zălud
de frică s-a făcut eternitate

doar Maria

veghea asupra noastră doar Maria,
căci acesta-i rostul mamelor şi-n cer
şi pe pământ, să-şi afle bucuria
în cel mai sacru şi uman mister,
o văd plângând cu stele pe uluci
şi inima-mi de plânsu-i mi se rupe,
căci fiu-i împărţit pe-atâtea cruci
încât e greu să-ncerce să se-ntrupe

şi-n rana lui se-mpunge anual
să curgă sânge nou, ca să-nspăimânte
credulitatea omului banal
obişnuit de vremuri să împlânte
în tot ce-i rană câte-un alt tăiş
şi-apoi să soarbă cu nesaţ durerea:
ce bine-ar fi dacă-aş fi fost frunziş
şi-n şoaptă doar să-mi slobozesc părerea!

judecata de apoi

să nu mă judeci, urcă-mă pe cruce,
dar sufletul doar mie să mi-l laşi,
căci îţi promit că-n rai de te vei duce
eu o să-mi smulg cărarea de sub paşi,
şi nu-nşfăca şi mesteca cuvinte
căcă dăunează sănătăţii tale
ce negândeşte doar la cele sfinte
cu cerbicia minţilor prea goale:

nu cred în judecăţi şi-n ispăşiri,
e treaba mea, eu o să dau socoată
la cumpăna cereştilor uimiri
în care nu există judecată,
ci doar întoarceri tot mai ostenite
în ce ai fost şi-ncă tânjeşti să fii,
chiar nu-nţelegi, luminile-s gătite
ca pentru nuntă, dacă o să vii?

miraculoase înălţări

mă uit la ploi ca lumea la icoane
şi simt înalt nevoia să mă-nchin
precum copacii clătinând coroane
în aşteptarea darului divin,
se bucură-n adâncuri rădăcina,
credeţi-mă că pot să o aud,
de parcă-ar răvăşi adânc lumina
împrospătând pământul bun şi ud:

în fiecare brazdă mari ospeţe
se pregătesc nuntirilor cereşti,
iar ploaia încă le mai dă bineţe
şi le şopteşte aşteptate veşti,
iar brazdele ca slovele-ntr-o carte
se despletesc spre cele patru zări
mărturisind natura fără moarte
prin noi miraculoase înălţări

politicieni în biserici

ca vulturii care-şi ucid copacul
din care vor porni la vânătoare,
politicienii dau de-a berbeleacul
doar soarta României viitoare,
nu au altare sacre, nici icoane,
decât pe cea a propriului lor chip
şi-s ştime care horcăie-n bulboane
şi-nfulecă doar glodul din nisip,

ca ucigaşii intră prin biserici
doar ca să ceară vieţii şi mai mult
cu rugăciuni de psihopaţi colerici
ca-n primitive vremuri de demult,
de partea lor sunt preoţii şi sfinţii
care împart de mult aceleaşi moaşte,
de ei se ruşinează şi părinţii
şi-a doua oară nu îi vor mai naşte;

de-ai să-i alungi, copacul lor uscat
va otrăvi-n adâncuri rădăcina
acestui neam, din care-au scăpătat
ca să-i sugrume-n negură lumina,
ei sunt, prin voia noastră, doar blestemul
nefericirii, gravă circumstanţă
care ne scrie în tării totemul:
voi, cei născuţi, lăsaţi orice speranţă!

despovărării cântă

învaţă să trăieşti doar prin ai tăi
şi fericirea îţi va fi deplină
şi vei sorbi din cerul sfânt văpăi
şi vei simţi izvorul cum se-nchină
pe urma ta acvatică de paşi
prin galaxii de-a pururi răspândită,
deşertăciunea vieţii să n-o laşi
vreodată să te ducă în ispită,

ci cată-n tine, vei găsi cuvântul
care zideşte ca în zisa sfântă,
iar când vei şti că cerul şi pământul
îţi aparţin, despovărării cântă
căci oamenii, din vremi atât de multe,
în trecere pe ale lor cărări,
se vor opri, un timp, să te asculte
ducând pe căi şi ei despovărări

ultimul pahar cu vin

de trei zile plouă, plouă
când mai dens, când mai uşor
şi mi-aş pune haină nouă,
haina-n care mă-nfăşor
şi-mi înmuguresc aripe
pe sub haină ca-ntr-un vis,
iar grăbitele clipite
îmi adorm în manuscris:

când le aflu îmi dau veste
că doar mie-mi aparţin
ca în biblica poveste
ultimul pahar cu vin,
dacă le-oi primi-nlăuntru
ca apoi să le respir
şi atunci păşesc şi intru
în povestea ce-o înşir

cronicarul unor treceri

iniţiat în toamne fabuloase
am pregătit fireasca ei sosire,
iar crengile şoptirilor duioase
parcă-mi întind cămaşa unui mire,
însă le spun că m-am făcut târziu,
că-s numai cronicarul unor treceri
şi să mă lase-n felul meu să fiu
doar martorul cereştilor petreceri,

dar pomii râd în fructele zemoase
şi dulci precum o ultimă ispită,
iar fructele mi se aştern în oase
ca să-nfăşoare propria-mi risipă:
cât am trăit din cât a fost să fiu?,
întreb cu o ciudată resemnare,
iar toamna îmi răspunde: chiar nu ştiu,
dar poate ştie toamna următoare

întoarcerea superbă-n tinereţe

era târziu şi-nfăşurat în mine
simţeam povară lumea dimprejur,
dar o purtam spre culmile senine
unde să-i aflu muntelui contur,
mai sus de munte lumea nu-i a mea,
acolo dorm înstrăinaţi doar zei
cărora nu le pasă de-altceva
după despovărarea de idei:

s-au izolat adânc precum poeţii
care s-au rupt din cântecele scrise
şi au durat jur-împrejurul vieţii
pustietăţi doar lumii interzise,
şi-atunci mă-ntorc în văi cu oameni vii
ca să le sorb sublima frumuseţe:
vezi, suflete, astfel ţi-i dat să fii
întoarcerea superbă-n tinereţe!

cuvântul nepătruns

de ce să-mi pun aiurea întrebări
când ştiu că nu-s răspunsuri la-ndemână,
că-i mai normal făgaşul supusei resemnări
sau versul unui cântec abia prelins din mână
decât răspunsul care la fel ca o ispită
pândeşte-n înserare la unele fereşti,
când stelele în ceruri prind viaţă şi s-agită
atât de-ngrijorate de cele omeneşti

încât le-aud cum cântă când se aşterne pace
şi ca un duh în noapte răspunsurile dispar,
iar sufletu-i icoana în care încă zace
crucificat năprasnic un alt vizionar,
ştiu eu dacă pe cruce chiar poţi afla răspuns
când suferinţa lumii doar lumii-i datorată,
când creatorul este Cuvântul nepătruns
ce doar într-o silabă atât de rar se-arată?

timpului complice

doar eu nu ştiu şi-mi recunosc păcatul
cumplitei neştiinţe ce m-apasă
şi-atunci firesc mă mulţumesc cu datul
din datina poetică, frumoasă
cu care-n vremi s-au încălzit străbunii
strânşi împrejurul unui sacru foc
şi-mprăştiind pe cerul larg tăciunii
drept ţipete de tină şi de joc:

în hora lor cu timpul m-aş întoarce
şi îmbătându-l tot atunci cu legi
l-aş pironi definitiv pe arce
cereşti, să nu mai poţi să îl dezlegi,
să stea acolo, într-un zodiac,
ca să iubească viaţa, nu s-o strice,
şi-abia atunci aş învăţa să tac
de bunăvoie timpului complice

călcâiul ierbii

natura-i templu-n care port povară
doar nemurirea vremilor şi doar
călcâiul ierbii care îmi măsoară
doar filele ce cad din calendar,
în rest, mă ştiţi, ferestrele-s deschise
şi cu nesaţ se-nfruptă din natură
de când în viaţa trupului meu mi se
iviră aştrii semănând căldură

ca să fac parte şi din viaţa lor
mereu împrospătată cu fiinţe,
să pot să simt că sunt biruitor
purtând aleanul vechilor credinţe,
căci nu mi-i dat să fiu fără strămoşi
sau să accept că ei sunt prea departe
când îi zăresc în inimă frumoşi
şi nici un ev întregul nu-l desparte

ca să înfrunt furia

e-o ploaie-atât de densă, curmezişă,
încât şi câinii au fugit din ea
şi simt căutătura lor furişă
îngrijorată de absenţa mea,
însă rămân ca să înfrunt furia
naturii ca o piatră de hotar,
chiar că nu-mi pasă de intemperia
ce s-a-ncleştat mai strâns de calendar:

nimic din starea mea nu mă clinteşte,
prin sânge mi s-aprind nişte revolte
şi ochiul în înalturi sfredeleşte
şi-apoi vâsleşte dincolo de bolte
în cosmicul fluid ce-a pus pecete
pe-această zi – clipită-n efemer –
ce doar pe sine a prelins regrete
privindu-mă cum evadez în cer

un sfeşnic

e prea departe!, orbul cântăreţ
îmi arătă cu palmele spre cer:
şi nu ai cum ajunge la judeţ
să poţi cunoaşte marele mister,
va trebui aici să-ţi afli rost,
să fii păstorul turmelor de cerbi,
iar capricornul într-un adăpost
să îl răsfeţi cu minunate ierbi,

căci Dumnezeu pe-aicea nu mai vineri
şi nici nu ştiu dacă-a venit vreodată,
căci se trăieşte-n veşnicii pe sine,
cât i-o fi dat şi lui ca s-o mai poată,
de-aceea eu, cu văz părăginit,
am meşterit din cântece un sfeşnic,
să am lumina mea-n nemărginit,
iar cântecele să mă facă veşnic

Cuprins